

Past dit beter bij Kevin of Bjorn?

Fragmenten uit *Cyberboy* van Tanja de Jonge
VMBO 1 en 2

Fotografisch geheugen (blz. 34/35)

'Escher,' zei Bjorn. 'We maakten tekeningen van Escher na, toen we in groep zeven zaten.' (...)

'Ik heb de tekeningen gevonden in de dozen,' zei hij. (...)

'We hebben ook foto's gemaakt,' ging Bjorn verder, 'trucagefotografie met optische illusies van jou en mij. Jij houdt je hand op en ik sta erop. In de werkelijkheid sta ik in de verte.'

'Ja, dat klopt,' zei ik. Zie je wel, hij wist nog best dingen over vroeger. 'Jouw vader maakte die van ons.'

'Dat was leuk.'

'Wist je dat nog?'

'Jij droeg toen een groen T-shirt met een capuchon,' zei hij, 'met daarop de tekst: Big bear mountain 23 en een donkergrijze broek.'

'O?' Sinds wanneer was hij geïnteresseerd in kleren?

'Wist je dat nog?' vroeg hij op precies dezelfde toon als ik daarnet had gedaan.

'Nee,' zei ik.

'Ik had die dag een blauw poloshirt aan en een spijkerbroek.'

'Lekker belangrijk.'

'Vind je dat belangrijk, Kevin?'

'Nee,' zei ik. Wat een raar gesprek was dit, dacht ik.

Eten puur en alleen beschouwen als bron van energie (blz. 53)

'Laat me raden,' zei mijn vader toen ze had opgehangen, 'hij mag geen kipspiesjes.'

'Nee.' Mijn moeder was ontgaan. 'En hij mag ook geen speklapjes, geen spareribs en geen hamburgers, want daar zit te veel vet in. Ze geeft hem zelf wel een stukje mager vlees mee voor op de barbecue. En daar mag hij in geen geval saus bij.'

'We nodigen nog eens iemand uit voor het eten,' lachte mijn vader.

'Ach, ze wil gewoon doen wat het beste is voor haar zoon.'

'Welnee,' zei papa, 'ze was altijd al te bezorgd. En nu Bjorn zo ziek is geweest, slaat ze door met zo'n supergezond dieet. Een beetje genieten van het leven, dát is goed voor Bjorn.'

Gekopieerde emoties (blz. 57)

'Maar kipfilet is heel mager vlees,' zei mama. 'Dat is echt niet vet. Dat kan geen kwaad. Als je bang bent om te vet te eten, laat je de saus gewoon staan. Daar krijg je niks van.'

'Denkt u dat?' vroeg Bjorn.

'Ja,' zei papa. 'Maar als ik je een tip mag geven: mét satésaus is het veel lekkerder hoor.' Hij knipoogde overdreven naar Bjorn. Het was zo'n vette knipoog, waardoor je je weleens schaamt voor je vader. Ik tenminste wel.

En toen zag ik iets wat me een schok bezorgde. Bjorn

knipoogde terug. Er was geen enkele reden waarom hij op dat moment zou knipogen naar mijn vader maar hij deed het echt! En het bezorgde me kippenviel en een heel onaangenaam gevoel vanbinnen.

Er flitste plotseling een aantal momenten uit mijn geheugen door mijn hoofd. Dat gesprek over Escher, toen Bjorn en ik in de aula op school zaten en toen ik zo verbaasd was over wat hij allemaal zei. Toen keek hij me aan en stond zijn gezicht plotseling ook verbaasd. En toen met die mop van Joris, toen iedereen lachte, behalve hij. Hij keek me aan en zag me lachen en toen lachte hij ineens ook. En nu ik hem zag knipogen schoot er heel sterk een gedachte door mijn hoofd. Ik dacht: papa is zijn spiegel. Met een ontstellende zekerheid wist ik het ineens: hij deed mensen na. Hij lachte niet zelf, hij was niet zelf verbaasd, hij knipoogde niet spontaan. Hij keek naar de anderen en imiteerde hun gezichtsuitdrukkingen.

Iemand's grens overschrijden (blz. 43)

'Nee, maar Kevin moest nablijven vanmiddag. Hij moest zijn proefwerk opnieuw doen, omdat hij eruit gestuurd was.'

Ze legde haar hand op het spreekgedeelte van de telefoon en zei verbaasd tegen mij: 'Hij zegt dat je vanmiddag bij hem langs zou komen. Hij vroeg zich af waarom je de afspraak niet nagekomen bent.'

'Ja, hallo?!' zei ik.

Mijn moeder glimlachte. 'Ik denk dat hij vergeten is om het af te zeggen, Bjorn. Het was niet zijn bedoeling om je te laten zitten,' legde ze vriendelijk uit.

Echt wel! Bjorn zorgde er met zijn lompe gedrag voor dat ik eruit gestuurd werd, en dan moest ik hem gaan uitleggen dat ik onze afspraak niet kon nakomen, omdat ik straf had? Wie dacht die gast wel dat hij was?! Ik liep op mijn moeder af om de telefoon uit haar handen te pakken en Bjorn even goed duidelijk te maken wat ik ervan vond.

Uniek (blz. 75)

'Maar hij is weer opgeknapt,' zei Berend.

'Ja,' antwoordde ik.

'Hoe vond je het om hem terug te zien?'

'Vreemd,' zei ik.

'Is hij veranderd?'

Ik dacht na. Ik zag Bjorn voor me, zoals hij in de klas bij mevrouw De Mare had staan wachten, die eerste dag. Zijn vertrouwde lach toen hij naast me kwam zitten. 'Hij ziet er nog hetzelfde uit als vroeger,' zei ik. 'Maar hij doet wel anders.'

'Hoezo anders?'

'Ik weet het niet goed. Hij doet veel populairder, alsof hij met iedereen bevriend wil zijn. Tegelijk is hij tegen mij afstandelijker. Of hoe noem je dat? Ik heb niet meer zo dat echte-vrienden-gevoel bij hem. Hij is een allemansvriend geworden. Als je naar hem lacht, lacht hij terug.'

'Is daar iets mis mee?'

'Zo was hij vroeger niet.'

‘Hoe was hij vroeger dan?’ vroeg Berend geïnteresseerd. ‘Vroeger was hij mijn beste vriend,’ zei ik. ‘We deden alles samen. Als we iets niet mochten, deden we het toch. We losten dingen samen op. Hij is nu... hij is veel braver nu. Hij luistert naar wat de anderen zeggen. Vroeger bedacht hij zelf wat hij wilde. Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen.’

Perfectie (blz. 49/50)

Op zijn kamer gooiden we snel de schoenen onder het bed en gingen als twee brave huiswerkmakers aan het bureautje zitten. De boeken waren net opengeslagen toen Bjorns moeder kwam binnenvallen met een kan limonade.

‘Zo, dat ziet er gezellig uit,’ zei ze opgewekt. ‘Fijn dat Kevin je komt helpen, Bjorn.’

‘Ja,’ zei Bjorn.

Ik keek naar zijn moeder. Hoorde ze niet dat zijn stem veel volgzamer klonk, dan Bjorn in werkelijkheid was? Zodra ze weg was, schoten we onze schoenen aan en klommen we het raam uit, langs het balkon naar het dak van de garage. Vandaaruit sprongen we via de poort naar de oprit. Vervolgens slopen we onder het keukenraam door en speelden we de rest van de middag op het plein. Vanaf toen deden Bjorn en ik dat wel vaker. Bjorn moest wel, want er was altijd wel een reden waarom hij niet naar buiten mocht. Soms was het zijn extra rekenwerk, soms omdat hij moest oefenen voor zijn typediploma, dan weer omdat hij een bepaald boek moest lezen van zijn moeder. Geen enkel kind hoefde dat, klaagde Bjorn. Maar zijn moeder was van mening dat Bjorn in alles de beste moest worden. Ze had maar één kind en dat ene kind moest perfect zijn. ‘Maar perfecte kinderen bestaan nu eenmaal niet,’ zei Bjorn. ‘En je wordt ook heel ongelukkig als je altijd alles goed moet doen. Het is eigenlijk een vorm van kindermishandeling. En daarom moet ik er wel tegenin gaan.’

En moest je hem nu zien zitten. Hij kletste niet meer in de lessen, hij maakte geen grapjes, hij gedroeg zich als de meest oplettende leerling van de klas. Hij was de ideale zoon voor zijn moeder.

Humor (blz. 28/29)

De jongens achter mij braken los in een lachsalvo. Anne hikte ook van de lach en meneer De Koster grinnikte. Joris had deze al eens aan mij verteld, maar dat maakte niet uit, want hij vertelde hem iedere keer beter. Je schoot altijd in de lach als hij een mop vertelde, of de mop nu goed was of niet. Mijn oog viel op Bjorn. Hij keek zoekend naar alle vrolijke gezichten om hem heen. Het duurde maar een fractie van een seconde, toen kruiste zijn blik de mijne en zag ik een grote glimlach verschijnen. ‘Goeie mop, hè,’ zei ik. ‘Joris vertelt altijd moppen.’

Bjorn knikte.

Online vriendschap (blz. 233/234)

'Hoi Kevin,' hoorde ik Bjorn zeggen met zijn vertrouwde stem. 'Hoe gaat het met je?'

'Goed,' zei ik. Weer klonk dat geruis. 'Waar ben je?'

'In de auto. We zijn bijna bij Schiphol. Ik wilde nog afscheid van je nemen, Kevin. Daphne zegt dat we geen contact meer mogen hebben.'

'Dat klopt, het is niet verstandig om...'

'Dat weet ik,' zei hij, 'maar ik wilde even zeggen dat ik jouw nummer nog in mijn geheugen heb staan, Kevin. Ik zal in de toekomst manieren vinden om contact met je te maken, oké?'

Ik slikte.

'Jij bent mijn vriend, Kevin.'

'Oké,' zei ik.

'Dag Kevin. Tot ziens.'

'Goede reis, Bjorn. En heel veel succes.'